

EŞİKTEN ÖTE

Ayna, yaşamımın seçkin görüntülerini seriyor önüme. Karşımda iki uzun, muntazam bacak. Bükümlü, bitkin ama nasıl inatçılar! Titrettikleri şehri ayak altı edip kenara çekilmiş, gıcır gıcır koca tekerlerin önünde kıpırdamadan, mecburi geçit törenlerine ev sahipliği yapıyorlar. Ziyaretçilerin çoğu iyi oyuncu. Beş dakika odama uğramasalar ayıp ederler. Nasıl umut ve heyecan içindeler anlatamam! Zannedersiniz ki eşikte yatanı ve sıkıca sarıldığı sevgilisini fark ettiler! Sarı boyalı, küçük ama sevimli odama -'Salihh , nasılsın?' klişesiyle damlamayanı gördüğüm an dişimi kıracağım. Samimi başlayıp, kendi hallerine şükretmeleriyle devam eden virgüllü gülümsemeleri, başucumdaki yüzyıllık su yeşili abajurda tamamlar turunu. - Seni çok iyi gördüm! - Yalan! O heybetli halim yok artık. Gövdem ince, narin bir gül ağacı gibi, gözlerim ışık biriktirmeyi bırakmış, derinliği kaybolmak üzere. Yıllarca kortizon tedavileriyle şişen yüzüm şimdi elma kuru su. Gördükleri manzara, yineledikleri temennilere, ordan burdan aşına oldukları sallapati reçetelere yönlendirir sohbeti. Karbonatlı su iç! Sebze ağırlıklı beslen! Ahmet Hoca çok iyi okuyor!... Sıralanır vagonlar peşpeşe. Ben o vagonlara, yolum eşige ulaşır umuduyla değil, sahteliklerini göz kaçırmalarında farkettiğim ve bu değişmez manzaraya bir türlü alışmadığım için, ürpererek biniyorum. Hatta odadaki sohbet, kazara on dakika uzasa, karbonatlı suda yüzmüşlüğüme bile var! Hüzünlü kadınların mır mır sesleri kulağıma yapışmasa, bir süre sonra, salondan gelen şuh kahkahaların, kendilerine ait olduğuna şaşıracağım. Hal hatır soran arkadaşlar, yabancı komşular, dürüst doktor, yüksüz annem, kardeşim ve birkaç dost, akraba...Ağaç yok, kır yok, Melis yok, ben aynalarda gördüklerimle varım.

İki yanımda, bana hizmet etmeleri için doğalarından uzaklaştırılmış zarif yardımcılarımın tanıştığı dönemden çok kısa bir süre önce, hayatında hiçbir desteğe ihtiyacı olmayan, Boğaziçi'ni üçüncülükle bitirmiş, beş yıldızlı bir otelde halkla ilişkilerde çalışıp almanca öğrenmeye çalışan, sevgilisiyle mutlu, üniversiteden arkadaş grubuyla Kenya'dan Kaz Dağları'na, bir elinde fotoğraf makinası, sırtında dağcılık malzemeleriyle gezen ve bu seyahatlerde yazdıklarını çeşitli dergilerde okurlarla paylaşan, hayatı dolu dolu içine çeken bir gençtim. Karşıma çıkan ilk uyuz adamı, böylesi bir değişimi hazmedemeyişimden olsa gerek, basbayağı döverek, bostan korkuluğu olmadığını ispat etmeye çalışmak, bana bir başka hediyeyle beraberinde getirdi. Bastonların yerini walker - iki tekerlekli elde tutulan bir çeşit araba - aldı. Doğadan -bir kenara attığım bastonlarım kadar- uzaklaşarak beton pistlerde nam salmaya başlamıştım. Sağlam olsam, bu kadar dansa meraklı olur muydum bilmiyorum! Bir başka atak geldiğinde ise tekerlekli sandalyede karar kıldı bedenim. Evimin onsekiz yıllık çürük direği iyice egemen oldu hayatıma. Bağışıklık sistemim o kadar huysuz ki! Bir omzu yukarda, Murtaza kılıklı pezevenk! Cahil serseri kıvamında, masum sinir sistemime saldırıp duruyor gıcık! Nefret ediyorum! Nasıl inatçı şerefsiz! Savaşı nerde başlatacağı da belli değil! Kafasına göre mekanlarını değiştirip, her defasında gafil avlıyor. Huzurlu bir sükunet dengesi yaratmak için kitaplara sarılıyorum hâla. Sayfaları bile çevirecek takatim yok oysa ki.

Kuzenimin sergilerde, müzelerde çektiği fotoğraflarda, tek eğlencem durumuna geçen televizyonda, koynumdaki laptopta izlediklerimde, bir de kedimin büyük merakla dışarıya bakan gözlerinde çıkıyorum yolculuklara. Komedi filmleri seyrediyorum bol bol. Babam vefat etmeden önce daha bir hayatın içindeydin. Beni kucaklayıp, tekerlekli sandalyeye bindiriyor, engelinden dolayı yaşayabileceğim zorlukların önceden düşünüldüğü ve rahat hareket edebildiğim sitede keyifle gezdiriliyor, yine de her dakika babama 'Sıkılmadın dimi?' diye soracak kadar da bağımlı ve huzursuz hissediyordum. O'nun vefatından sonra, bazen çok istesem de, anneme ve kız kardeşime

yük olmamak için, bahçeye inip hava almak istediğimi dile getirmiyorum. Bir tek hastaneye gitmem gerektiği zamanlarda, kuzenlerimin kucağında, kendini misafir hisseden uzaylı duygusuyla sarhoş, gün ışığını içime çekiyorum.

İki gün dışarı çıkmadığım için bunaldığım, üçüncü gün arkadaşlarla buluşup, dibine kadar eğlendikten sonra eve döndüğüm zamanlardaki içimi kaplayan huzurun kokusu, bazen pencere açıldığında, özellikle yağmurlu havalarda gelir, burnumun direğini sızlatır, sonra gider. O kadar uzak bir geçmişten gelir ki; sanki önceki hayatlarımdan birinin hipnozundayım. Onca gelen ziyaretçiye, beni gezdirir misin diye soramıyorsam, bana o kokunun ziyareti kadar etki etmiyorlarsa, ne diye ayıp olmasın tedirginliğinde, sohbetlerine ortak olayım! Evin kocaman, altın varaklı aynasını, en son üç ay önce girdiğim, kendilerinin kırk yılda bir bile gelseler, benden çok daha fazla vakit geçirdikleri salonda, kalabalıklarda biraz daha kaybolsunlar diye, inatla hizmetlerine sunmadım mı! Gerçi odamda olsa kedimin önüne geçmiş fil manzarası yaratırdı o ayrı! Sade, ahşap çerçeveli aynayı odama koyarak yalnız kalmak istediğimin ipucunu verdim aslında ama anlayana!

Annem, kardeşim, kedimle biz bizyken ama en çok da aynamla başbaşaiken mutluyum. Ahşap çerçevenin içinde, sadece yalnızken, ihtişamıyla karşımda duruyor şehir. O şehirde, semtleri tek tek gezip hayaller kuruyorum. Her şeyin sonsuza dek aynı kalacağına inanan çocuk gözlerim şaşkın. Sigaranın ucundaki ateşin, tütünü yavaş yavaş işgal etmesi gibi, yüzeysel herhangi kişiye, o semtlerden birinde, derinliğimle yakalanıp, tükenme noktasına gelirim, sadece tutkuyla yalvarıyorum. -'Bitecek' de! - Ne bileyim al karşına en sevmediğim yemeği yedir! -'Tamam cezan bitti' de.

Öpüyor dudaklarımdan Melis. Dudakları nerde? Kapıyı açarken, yirmialtı yaşında, fenalaşıp boylu boyunca kapaklandığım eşikte kaldı. -Bundan daha iyi bir yer var mı? -Onsekiz senedir yok. -Orda kalması yeterli mi? -Evet. Kalıcı misafirimle tanışmasını istemedim. Alman Kültür'den çıkışta ona sarılan ıslık gence erken vedası beni hayatta tuttu. Ziyaretçi olmasından korktum. Belki de evlenmiştir. Çoluk çocuğa karışmış da olabilir. İlk zamanlar uzunca süre telefonla aradı; kapıya da birkaç kez geldi ama göremedi Allah'tan. Dışarı adımımı atmadan başkalarıyla öpüştüm inadına. Çok da kıskançtır ha! Bir görse eline ne geçse fırlatır, yıkar geçer. Duyması yetti vazgeçişine. Arabasının uçuşunu gördüm perde arkasından. Odalara yerleştirdiğim aynalar şahit ki korkudan aldattım! Deliler gibi seviştim. Hırslanıp kendimle kavga ettim. İlaçlarımı aksatmadan, bunca yıl herkesten gizlediğim ümidimi artık kalem bile tutmayan ellerimle, yıllarca defterime çizdim. Yaptığım, yapamadığım her şey, Melis'in bu halde beni görmesinden iyi geldi. O sebeple şükrediyorum. Bıraktığım yerde kalması güzel. Herkes değişti, onun yüzü değişmedi belleğimde. Benimki de değişsin istemedim. Yırtmadım hiçbir resmi. İsimlerimizde ipucu verilmiş, tekamül sebebim odamdan çıkmıyor, ötesi yok.

Hastaneye yatırıldıktan kısa bir süre sonra taburcu edilmişim. O dönem, kısa bir bunalımdan sonra, çok daha ümitli, kendi vagonlarını oluşturan, tren raylarını eşiğe kadar yerleştiren ve umutlu haberlerle yola çıkarak, tekrar tekrar eşiğe ulaşmayı deneyen, enerji dolu, pozitif bir adamdım. Sonrasında, hastalığının sıkıntılı evreleriyle birlikte birçok şeyin artık benim elimde olmadığını anlayarak tevekkülü seçtim. Kişisel gelişim kitaplarında evren hareketi destekler diyor. Hareket edemiyorum ki! Yemeğin her çeşidine bayılırken şimdi zorlanarak iki kaşık çorba içebiliyor, patates püresi yiyor, çok sevdiğim fırında sütlaç hariç hiçbir yiyeceğe heves etmiyorum. Ataklarla ilerleyen hastalığım sebebiyle özel yapım ikametgahımda bir deri bir kemik yatıyor, nadiren, özel günlerde, tekerlekli sandalyeye iki üç kişinin yardımıyla oturabiliyorum. Anneme yük olduğum için çok üzgünüm ama maalesef yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kabul edebileceğim bir manzara, mesela el ele koşan sevgililer, esamesini hissetsem aynada, MS'e çarenin bulunduğunu söylese doktorum, vitrinde sakladığım, üzerinde Melis'le son buluşmada çektiğimiz fotoğraf olan koca bardağa suyu doldurup, yavaş yavaş yudumlayarak, belki de saatler sonra bitirdiğimde, kapıyı ardına kadar açacağım. Eşikte görmesem de üzülmem. Nasılsa büyük resim bizi bir yerde, belki de çok ışıklı bir patikada buluşturacak.

ALİ BOZ

17 Ocak 1976 doğumluyum. 1999 yılında İstanbul üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdikten sonra 2009 yılında kazandığım A.Ö.F Medya İletişim Bölümü'nde okumaktayım. Yazar adayım.

Saygılarımla;

Ali Boz